

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงบรรยายเปรียบเทียบ (descriptive comparative research) เพื่อศึกษาระดับความกลัวขณะเข้ารับรักษาในโรงพยาบาล ของเด็กวัยเรียนโดยรวมและรายด้าน เปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลของเด็กวัยเรียนที่มีอายุแตกต่างกัน และเปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลด้านการบาดเจ็บของร่างกาย ของเด็กวัยเรียนที่มีประสบการณ์การได้รับเหตุการณ์ที่ทำให้เจ็บปวดแตกต่างกัน

ลักษณะประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นเด็กวัยเรียน อายุ 6 - 12 ปี ขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กวัยเรียน อายุ 6 - 12 ปี ขณะเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเด็ก โรงพยาบาลลพบุรี ตั้งแต่ 2 วันขึ้นไป กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 25 จากประชากรทั้งหมดที่เป็นหลักร้อย (บุญชม ศรีสะอาด, 2535) เนื่องจากผู้ป่วยเด็กวัยเรียนในหอผู้ป่วยเด็ก โรงพยาบาลลพบุรี ปี พ.ศ. 2543 มีจำนวน 629 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้คือ 157.25 คน ผู้วิจัยใช้ 160 คน จากนั้นเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ตามคุณสมบัติดังนี้

1. ระดับการรู้สึกลัวตัวปกติ ไม่เป็นโรคหรือความพิการทางสมอง
2. สื่อสารด้วยภาษาไทย ไม่มีปัญหาในการพูดหรือได้ยิน
3. ผู้ปกครองและเด็กยินยอมให้ความร่วมมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1. แบบรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเด็กวัยเรียน เป็นคำถามปลายปิดแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ อายุ การวินิจฉัยโรค และประสบการณ์การได้รับหัตถการที่ทำให้เจ็บปวดจากการรักษาในโรงพยาบาล

ส่วนที่ 2. แบบประเมินความกลัวการรักษาในโรงพยาบาลของเด็กวัยเรียนไทย (Thai CMFS-R) ของ วราภรณ์ ชัยวัฒน์ (Chaiyawat, 2000) ที่ดัดแปลงมาจากแบบประเมินความกลัวการรักษาในโรงพยาบาลของเด็ก โคยบรูม และคณะ (Broome, Hellier, Wilson, Dale, & Glanville, 1988) เป็นคำถามปลายปิดที่เกี่ยวกับความกลัวทั่วไปของเด็กจากประสบการณ์ความเจ็บป่วย และระบบการดูแลสุขภาพ คำถามมี 18 ข้อ การตอบแบ่งเป็น 3 ระดับคือ 1 หมายถึง ไม่กลัวเลย 2 หมายถึง กลัวเล็กน้อย และ 3 หมายถึง กลัวมาก การแปลผลคะแนนโดยรวมและรายด้านโดย

ผลคะแนนความกลัวโดยรวม

ผลคะแนน จาก 18 ถึง 54 คะแนน แบ่งการแปลผลคะแนนดังนี้

18.00	คะแนน หมายถึง ไม่มีความกลัว
18.01 - 30.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวต่ำ
30.01 - 42.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวปานกลาง
42.01 - 54.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวสูง

ผลคะแนนรวมรายด้าน

1. ด้านการบาดเจ็บของร่างกาย ผลคะแนน จาก 6 - 18 คะแนน แบ่งการแปลผลคะแนนดังนี้

6.00	คะแนน หมายถึง ไม่มีความกลัว
6.01 - 10.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวต่ำ
10.01 - 14.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวปานกลาง
14.01 - 18.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวสูง

2. ด้านการสูญเสียการควบคุม ผลคะแนน จาก 7 – 21 คะแนน แบ่งการแปลผลคะแนนดังนี้

7.00	คะแนน หมายถึง ไม่มีความกลัว
7.01 – 11.66	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวต่ำ
11.67 – 16.33	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวปานกลาง
16.34 – 21.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวสูง

3. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ผลคะแนน จาก 5 – 15 คะแนน แบ่งการแปลผลคะแนนดังนี้

5.00	คะแนน หมายถึง ไม่มีความกลัว
5.01 - 8.34	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวต่ำ
8.35 – 11.67	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวปานกลาง
11.68 - 15.00	คะแนน หมายถึง ระดับความกลัวสูง

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) แบบสอบถามประเมินความกลัวการรักษาในโรงพยาบาลของเด็กวัยเรียนไทย (Thai CMFS-R) ของ วราภรณ์ ชัยวัฒน์ (Chaiyawat, 2000) ผู้วิจัยจะนำไปทดลองใช้กับเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทหารนครเชียงใหม่ และโรงพยาบาลนครพิงค์ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 ราย แล้วคำนวณหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยรวมและรายด้าน โดยวิธีวัดความสอดคล้องภายใน (internal consistency method) คำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาแบบ Cronbach' alpha ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยรวมที่ 0.89 และค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้านความกลัวการบาดเจ็บของร่างกาย ที่ 0.88

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ป่วยเด็ก และผู้ปกครองที่ถูกเลือกเข้าร่วมการวิจัย ได้รับการแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยจากผู้วิจัยเพื่อขอความร่วมมือ เมื่อผู้ป่วยเด็ก และผู้ปกครอง ตกลงให้ความร่วมมือในการวิจัย การเก็บข้อมูลไม่รบกวนการพักผ่อนของผู้ป่วยเด็กและผู้ปกครอง และกิจกรรมการรักษาใดของผู้ป่วยเด็ก ผู้ป่วยเด็กและผู้ปกครองมีสิทธิ์ที่จะไม่ให้ความร่วมมือ และมีสิทธิ์ถอนตัวระหว่าง

การทำวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลต่อการรักษาพยาบาลของเด็ก การบันทึกข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปโดยภาพรวมไม่มีการระบุชื่อผู้เข้าร่วมการวิจัย

การรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ขออนุมัติหนังสือขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

2. นำหนังสือจากคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เสนอต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาลลพบุรี รองผู้อำนวยการฝ่ายการพยาบาล และหัวหน้างานหอผู้ป่วยกุมารเวชกรรม เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการทำวิจัย

3. ผู้วิจัยตรวจสอบทะเบียนผู้ป่วยหอผู้ป่วยเด็กโรงพยาบาลลพบุรีทุกวัน เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้ป่วยเด็กที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเด็กโรงพยาบาลลพบุรีตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นเข้าพบผู้ป่วยเด็กและผู้ปกครองพร้อมแนะนำตนเอง แจ้งวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย และขอความร่วมมือในการทำวิจัย พร้อมทั้งอธิบายสิทธิของผู้ป่วยเด็กและผู้ปกครอง

4. เมื่อผู้ปกครองและเด็ก ยินดีให้ความร่วมมือ ผู้วิจัยสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยเด็ก แล้วให้เด็กตอบแบบประเมินความกลัวการรักษาในโรงพยาบาลผู้ป่วยเด็กวัยเรียนไทย (Thai CMFS-R) โดยชี้แจงให้เด็กเข้าใจวิธีตอบก่อน ถ้าเด็กอ่านหนังสือไม่คล่อง ผู้วิจัยจะอ่านคำถามแล้วให้ผู้ป่วยเด็กตอบเองโดยผู้วิจัยไม่ชี้นำคำตอบ ระยะเวลาที่ใช้ทั้งหมดประมาณ 10 - 15 นาที

5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

6. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for windows ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของเด็กวัยเรียน วิเคราะห์หาจำนวน ความถี่ และร้อยละ
2. คะแนนความกลัวโดยรวมและรายด้านของเด็กวัยเรียนขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำนวนความถี่ และร้อยละ
3. เปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ของเด็กวัยเรียนที่

มีอายุแตกต่างกัน และเปรียบเทียบระดับความกลัวขณะเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ด้านความกลัวการบาดเจ็บของร่างกาย ของเด็กวัยเรียนที่มีประสบการณ์การได้รับเหตุการณ์ที่ทำให้เจ็บปวดแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance or ANOVA)